

עמ"ת 21603/04/16 - מוסטפה אל נצאצרה נגד פרקליטות מחוז מרכז

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

21 אפריל 2016

עמ"ת 21603-04-16 אל נצאצרה (עציר)

נ' פרקליטות מחוז מרכז
לפני כב' השופטת מיכל ברק נבו

מוסטפה אל נצאצרה (עציר)

העוררים

נגד

פרקליטות מחוז מרכז

המשיבים

<#2#

נוכחים:

ב"כ העורר עו"ד אבי כהן

ב"כ המשיבה עו"ד שיינפלד

העורר הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

יש להתייחס לערר בתיק זה ולהחלטתי, בהמשך לטיעון, לערר ולהחלטתי בעמ"ת 36907-03-16 מיום 30.3.16, שאז דנתי בערר קדם בעניינו של העורר. באותו דיון ביקש הסניגור לאפשר לעורר לפנות פעם נוספת לשירות המבחן, וזאת נוכח העובדה כי לטענתו, לראשונה, חל שינוי בעמדתו של העורר בנוגע לאפשרות קבלת טיפול. הסניגור טען את כל שטען היום, בנוגע לזכויות היסוד, בנוגע לאינטרס החברתי לשיקום, בנוגע לכך שאם קיים סיכוי כלשהו לשקם אדם, הרי שיש לקחת את הסיכוי בשתי ידיים וגם העלה טענות שונות לגבי החלטת ביהמ"ש קמא ובפרט נגד תסקיר שירות המבחן.

בהחלטתי מיום 30.3.16 ציינתי כי נמצאתי שהחלטת ביהמ"ש קמא הייתה נכונה ואין מקום להתערב בה. חרף האמור, ציינתי כי נוכח התעקשות הסניגור בדיון, וטענת העורר בעצמו, שאיתו דיברתי, אם הוא מבקש לקבל טיפול ומבין שמדובר בהליך קשה, יש מקום לבדוק האם קיים סיכוי, ולו קטן, שהעורר מבין כעת את חומרת מצבו ויגייס את הכוחות הנדרשים לקבלת טיפול.

הדברים שטען היום ב"כ המשיבה בדבר כל הניסיונות הקודמים לרתום את העורר להליך טיפולי נכונים וידועים. חרף

האמור, נוכח טיעונו הנרגש, שנטען בלהט רב, של הסניגור, כבר בפעם הקודמת, סברתי כי יש מקום לתת הזדמנות אחת נוספת.

לפיכך נשלח העורר לקבלת תסקיר משלים משירות המבחן. היום מונח בפניי תסקיר מיום 6.4.16. קצין המבחן התייחס לאפשרות שילובו של העורר בטיפול בקהילה טיפולית למכורים. גם בתסקיר זה, למרבה הצער, התרשם קצין המבחן כי ההתייחסות של העורר היא התייחסות קונקרטית ומגמתית שקשורה במצבו, קרי: היותו במעצר. קצין המבחן התייחס לכל ניסיונות העבר, וציין כי גם כעת הוא מתרשם מעמדות נוקשות וקושי בהתייחסות עניינית לצריכתו של חומרים ממכרים, והשפעותיה על התנהלותו. קצין המבחן העריך כי לא חל שינוי מהותי בעמדתו בבקשתו להשתחרר לקהילה טיפולית קשורה ברצונו לשיפור והקלה בתנאי מעצרו. קצין המבחן הגיע למסקנה כי העורר אינו בשל לקבלת טיפול גמילה כנדרש.

לטענת ב"כ העורר, בערר הנוסף שהוגש, טעה ביהמ"ש קמא כאשר הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים וטעה קצין המבחן בהערכותיו. לטענת הסניגור, לראשונה טוען העורר כי הוא מוכן ומעוניין לפנות להליך גמילה בקהילה סגורה. לטענת הסניגור, מדובר בשינוי ממשי בעמדתו של העורר. העורר היה צעיר, ואף קטין, במקרים שהיו בעבר, לא הבין היטב את מצבו ואת ההשלכות של סירובו לקבל טפול, אך כיום עסקין במי שמבין את חומרת המצב.

ביהמ"ש קמא, לטענת הסניגור, לא נתן משקל מספיק לגילו הצעיר של העורר, להיותו נעדר עבר פלילי, לכך שהיה נתון בתנאים מגבילים ללא הפרות בעבר. ביהמ"ש לא נתן משקל מספיק לכך שהאקדח שהחזיק העורר היה נטול כדורים ועל כן מדובר לטענתו בעבירת נשק במדרג חומרה נמוך. חלופת המעצר שהוצעה היא מרוחקת, אצל דודו, והיא יכולה לאיין את מסוכנותו. ראוי היה לשמוע את המפקחים חרף המלצת שירות המבחן. מאחד שמדובר בעורר שעושה שימוש בסמים ואלכוהול, יש עדיפות למצוא לו חלופת מעצר בקהילה טיפולית סגורה ולכן עותר הסניגור היום לאפשר לו רק לפנות לראיון קבלה במלכישוע. לדבריו, אם יתקבל העורר, לאחר אותו ריאיון, ניתן יהיה לדון האם יש מקום לשלוח אותו לאותה חלופה.

ב"כ העורר הרחיב את טיעונו גם בדיון היום, וב"כ המשיבה השיב לו, ואיני מוצאת לחזור על הדברים המפורטים בפרוטוקול לעיל.

ברור, כפי שהיה ברור גם בהליכים הקודמים, כי העורר אינו עונה על תנאי הלכת סויה לעניין גמילה. נקבעו בהלכת סויה (בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סויה** [21.3.11]) 3 תנאים שעברו "עידון" מסוים בהמשך (בש"פ 3292/14 **ציבר נ' מדינת ישראל** [20.5.14]), אך העורר אינו עונה לפחות על שניים מתוך שלושת התנאים: הוא לא החל בהליך גמילה עובר למעצרו ואין צפי להצלחה של הליך הגמילה, ופוטנציאל ההצלחה הוא נמוך למדי.

חרף הזדמנויות חוזרות ונשנות שנתנו לעורר גם בעבר, אך גם בהליך דן, לרבות על ידי ביהמ"ש קמא ולרבות על ידי מותב זה ממש, דומה כי למרות האמירות מן השפה אל החוץ בדבר נכונות להירתם לטיפול, אין נכונות ממשית שכזו. איני שותפה לדעתו של הסניגור בנוגע לתסקיר שירות המבחן. התרשמתי כי קצין המבחן בחן בצורה נכונה וראויה את

התייחסותו של העורר לאפשרות של חלופה טיפולית, והוא הגיע למסקנה ברורה כי מדובר בהתייחסות שנובעת מרצונו להקל בתנאי מעצרו. התרשמות זו מצטרפת להתרשמות גם של ביהמ"ש קמא וגם של מותב זה, שניזונה לא רק מהעבר.

נוכח כל האמור, סבורני כי לא טעה ביהמ"ש קמא בהחלטתו.

לטעמי, העורר קיבל את מלוא ההזדמנויות לגלות נכונות והירתמות של ממש להליך טיפולי, אך אמירותיו בעניין זה הן מהשפה אל החוץ. במצב דברים זה, איני מוצאת שיש מקום גם לשלוח אותו לריאיון קבלה במלכישוע.

נוכח כל אלה - הערר נדחה.

**ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ו,
21/04/2016 במעמד הנוכחים.
מיכל ברק נבו , שופטת**

הוקלדעלידידינסתר